

Leylanın Gelişi

– Mümin Munis · 02 Haziran 2014

Sen bu şehre gelirsen Leyla, rüzgâr durur, yağmur diner, gürültü kesilir. Herşey dikkat kesilir senin üzerine. Şarkıların üzerine, bulutların üzerine; kifayetsiz bir mevsim dalgalılığı gelip kurulur. Kuşlar donar havada. Ömrün sus işaretidir şehrin varlığını mühürleyen. Kaldırımlar çizgi çizgi sükûnet. Nefesler tutulur bir anda. Nefsler tutulur Leyla. Yemeden içmeden kesildikçe inceleriz. Bir iğne bir ipliğe döner, gönlümüzün söküklerini dikeriz. Bizden sonra duvarlar, ağaçlar, vitrinler inceler. Herşey yıkıldı yıkılacak gibi durur ayakta. Telaş dinlenir sanki ayakların şehrin kalbine dokundukça.

Sen bu şehre gelirsen, bütün yürüyüşler, yavaşlar ardın sıra. Zira hiç kimse senin kadar ince adımlarla yürümemiştir daha. Taşların dile gelme ihtimali konuşulur sokak aralarında. Servilerin altında, kuytularında, cami avlularında, uçurum balkonlarda... Saygıyla fısıldaşır varlığını dudaklar. Hayretin lisanında bir isim ararlar sana. Ben ezelden gelen bir meczupluk ahıyla 'Leyla' derim sana.

Sen bu şehre gelirsen Leyla, ölümün rengi bile değişebilir usulca. Karalar giymekten vazgeçer çocuğunu yitiren anneler. Gülkurusu manzaralar kuşatır maziyi. Ümitvar bir lalenin hikâyesi yazılır çinilere. Toprağın ve canın özünü hatırlar anneler, çocuklar. Böylece herşey senin rengine vurulur Leyla; ben baktığım herşeyde seni hatırlarım.

Ney üflemeden vazgeçen dervişlerin yeniden zikre başlamasıdır, gelişinin hatırına yollara desenlenen. Gönül figürleri iliştilir aynaların kenarına. Leyla, sen bu şehre gelirsen taze ilhamlar doldurur kelimelerin ruhunu. Kitaplara nakışlar işlenir billur nefesinden. Yaşadığımızı anlarız böylece. Sana dair anladığımızı anlatırız birbirimize. Bir sefa hali kuşatır etrafımızı. Söz alanının darlığından şikâyet etmeyiz artık. Başka bir lisanda buluşur manaların sireti. Suretten öte bulduğumuz bir yoldur sesin. Sesin diyorum Leyla, keşke duyabilseydin... Boşlukta dağılıp giden bir ahenk değildir yemin billâh. Şehrin silueti sesinle yürek rengine bürünür. Sesin diyorum Leyla, ilahi belâgatin perdesinden bir hitaptır bana.

Durmadan yenilenen, durmadan yinelenen bir yangının tam orta yeridir gelip duracağın yer. Ben yolunun ortasında toprak saçarım başıma. Ben yolunun ortasında buseler kondururum ayaklarının değdiği taşlara. Ayaklarının değdiği taşları sen diye basarım bağrıma. Arabesk bir düşkünlüğe divanelik dokurum. Ben yolunun ortasında Leyla, ben yolunun ortasında... Oturup ilahiler okurum. Baş kesilen dervişleri çağırırım ötelere. Kol kola yürürüz hoş geldiğin şehrin hoş gördüğümüz meydanlarına. Ne ben kan dökülen ciğerimi dava ederim, ne başsızlar başından sual eder. Yeniden ney solo üflemeğe başlar, nefessiz ve nefssiz dervişan. Kıyamet suruna koşan çocuklar gibi alkış tutarız. Yangından ilk kurtarılacaklar listesi yanmıştır çoktan. Bir yangındayız Leyla, bir yangındayız. Burnumuzun ucunu göremeyecek kadar sarhoşuz üstelik. Senin gelişini gördük dört bir yanda. Yangındayız Leyla... Kurtulma olasılığımız yoktur bu yangından.

Leyla, sen İstanbul'a gelirsen... Yani Leyla, sen bu şehre gelirsen, sana yol kenarındaki küçük çay evinden, cebimde kalan son harçlığımla çay ısmarlayabilirim. Üstelik açık söyleriz çayı, tam senin istediğin gibi. Belki sana küçüklükten kalan yaralarımı gösteririm şiiirler eşliğinde. Sen bu şehre gelirsen vallahi, billahi, tallahi ölmek çok kolaydır Leyla...